

[Ømann.]

man havde givet. I virkeligheden har man kun givet 400 kr. Hvad er det for en moral? Og så er det andre borgere, man ved denne disposition pålægger at betale skatten, disse 600 kr. Det er dog et ejendommeligt princip, det kan vi ikke være bekendt.

Når dette også kun er en delreform, så hænger det jo sammen med, at fradragsmassen er på de 17 mia kr. i private fradrag, der jo kan omregnes i rede skattepenge til 9-10 mia kr. Det vil altså sige, at der står stadig væk tilbage af ting, som egentlig ikke burde fradrages, og som ikke burde komme skatteopgørelsen ved, en fradragsmasse på 7-8 mia kr. Så også derfor er det kun en mellemløsning.

Men jeg kan ikke lade være med at udtrykke min glæde over, at vi nu er nået så langt frem, at det lægges frem til debat i tinget og i skatteudvalget, så vi virkelig kan komme i gang med at løse disse meget vanskelige spørgsmål — det skal jeg da ikke benægte, enhver sådan reform er jo meget vanskelig — således at der kan ligge et reelt fundament for en ordentlig og gennemgribende skattereform, når der engang er en anden og gunstigere konstellation for skattemæssig retfærdighed her i folketinget.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi må jo nok sige, at det er en hård mundfuld, skatteministeren præsenterer os for. Jeg kan næppe tro, at forslaget er helt alvorligt ment, og jeg vil i øjeblikket højst tage det som en slags galgenhumor, frembragt af en vis magtesløshed over for den umulige opgave, som også tidligere ministre har været stillet over for, nemlig at forenkle og forbedre og retfærdiggøre vort nuværende indkomstskattesystem. Måske kan det også være med det stille håb, at en slig provokation, som det vel også er, kan gøre partierne modne til enkeltvis eller måske samlet at fremkomme med acceptable forslag til et nyt skattesystem.

Det kan selvfølgelig også være affødt af den følelse, at dette tings mangfoldighed af ord — det skal jeg da gerne indrømme ministeren — tilsyneladende konserverer tanken, så enhver ændring, også på det skattemæssige område, altid vil indskrænke sig til en slags påsætning af lapper på det gamle

systems værste huller, eller en pyntesag på en håbløs oldsag.

Er denne opfattelse rigtig, ja så har forslaget vel sin berettigelse, idet en provokation for mig at se efterhånden er forudsætningen for overhovedet at få nogen nytænkning på det økonomiske område.

Af det, jeg allerede har fremført, håber jeg, at ministeren allerede har udledt, hvorledes kristeligt folkeparti stiller sig til det fremsatte forslag, samtidig med at jeg håber, at ministeren noterer vores velvillighed over for de intentioner, der muligvis kan ligge i forslaget, idet jeg ikke antager, at ministerens væsentligste argument skal være at stimulere de faldende kurser, for den konsekvens kan der jo også komme ud af selve forslaget.

Kristeligt folkeparti er af den opfattelse, at lovgivningsmagten i enhver situation må udvise den største respekt for de borgere, der i tillid til gældende lov har foretaget økonomiske dispositioner. Om gældende lov så er retfærdig eller ikke er retfærdig, har ingen betydning i nævnte sammenhæng. Og det berettiger i al fald overhovedet ikke lovgiverne til at rette en af dem selv lovgivet uretfærdighed med økonomiske represalier mod en bestemt befolkningsgruppe, som eventuelt nyder godt af tidligere lovgivers manglende erkendelse af samvirkende faktorer. Det vil i al fald være at føje spot til skade, at de mennesker, der f. eks. finansierede deres byggeri i 1973-74, som for det første måtte hjemslæbe et næsten uantageligt kurstab, og kun ved yderste sparsommelighed har kunnet klare dagen og vejen til nu, nu skal pålægges yderligere udgifter måske på 6.000, 8.000, 10.000, 14.000 kr. Det er simpelt hen dødsstødet for mange, og det er, mener jeg, en utilgivelig hån mod almindelig anstændighed i lovgivningen.

Endvidere må jeg notere nok en gang, at man fra lovgivningsmagtens side øjensynlig ønsker at ramme de familier, hvor den ene part sørger for hele indtjeningen. Jeg ønsker nok en gang at pointere, at det i al fald er stik imod den politik, vi ønsker at fremføre, idet det er vores opfattelse, at det må være familiens ret at indrette sig arbejdsfordelingsmæssigt, som den ønsker sig, uden at skulle straffes skattemæssigt.

Med hensyn til renten, set i skattemæssig